

Strada *Ficțiunii*

TURNUL

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitorii din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

SIMON TOYNE

Simon Toyne s-a născut în anul 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor și producător. A produs documentarul „100 Greatest Films“, difuzat pe Channel 4, și i-a intervievat, printre alții, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda și Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „Best Makeover Show“, acordat de Good Homes. *Turnul* este ultima parte

a „Trilogiei Sancti“, continuarea volumelor *Sanctus* (Editura ALLFA, 2011) și *Cheia* (Editura ALLFA, 2012), bestselleruri internaționale traduse în 27 de limbi și publicate în 40 de țări.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licența în literatură engleză și teatru la Goldsmiths College din Londra și mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveștile altora. Eu voiam să spun propriile mele povești.“

Simon Toyne

Traducere din limba engleză și note de
Elena Alexandra Șerban

THE TOWER

Simon Toyne

Copyright © Simon Toyne 2013

TURNUL

Simon Toyne

Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOYNE, SIMON

Turnul / Simon Toyne; trad.: Elena Alexandra Șerban. –

București: ALLFA, 2014

ISBN 978-973-724-745-2

I. Șerban, Elena Alexandra (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.

Copyright © 2014 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: 021 402 26 30;

021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

*Pentru Stan
(Îmi pare rău, nu sunt pirați în carte.)*

I

„Toate lucrurile sunt pline de zei.“

Platon

Prolog

În pivniță e întuneric și liniște.

O siluetă îngenuncheată, dezgolită până în talie apucă lama cu mâna dreaptă și o poartă de-a lungul pielii, la încheietura dintre brațul și umărul stâng, peste cicatricea unei tăieturi anterioare. Lama ascuțită o deschide ușor, iar în urma ei sângele se prelinge pe piele, fremătând sub mușcătura cuțitului.

— Prima, spune el, o voce joasă în întuneric. Sângele ăsta mă leagă prin durere cu Sacramentul. Așa cum suferă, voi suferi și eu, până ce toată suferința se va sfârși.

Își trece cuțitul în mâna stângă și repetă tăietura pe umărul drept.

— A doua, spune, continuând ritualul învățat de la un lucrător al spitalului din orașul turc Ruina, un bărbat fidel cauzei, care înregistrase cu grijă tot ce spusese pe patul de moarte călugării Sancti, în delir și suferinzi.

Cuțitul continuă să taie, scoate sânge proaspăt din răni vechi, gravând același șablon pe care îl văzuse pe trupurile călugărilor sacri, surprins cu o cameră de telefon de același spion, după ce suferința li se curmase. Este o ceremonie rămasă secretă, închisă în Citadelă, în inima Ruinei timp de mii și mii de ani. Dușmanii Bisericii cred că moartea călugărilor Sancti și scindarea Citadelei marchează sfârșitul epocii celei vechi.

Se înșală.

Când ceremonia se încheie, își curăță rănilor, spălându-le cu soluție salină înainte de a le usca și a le închide cu superglue, care îi înțeapă carnea, lipind-o la loc. Durerea îi ascute mintea, la fel și țelul. Mântuirea poate fi atinsă numai prin durere, iar dușmanul poate fi învins numai prin sacrificiu.

Se îmbracă repede, încheindu-și gulerul înalt al cămășii pentru a ascunde cicatricea de pe gât, și își aranjează cravata. Puțini îl știu după numele pe care îl poartă aici, în întuneric: *Novus Sancti*, păstrătorul flăcării sacre.

Însă nu este singur printre umbre. Mai sunt și alții, mulți alții aidoma lui, care s-au devotat, pe ascuns și în tăcere, protecției misiunii sacre a lui Dumnezeu pe Pământ. Sunt pretutindeni, țesuți printre firele societății – cei care scriu legi, politicieni, formatori de opinii –, crucea din jurul gâtului este singurul semn că slujesc un țel mai înalt decât cei din jurul lor. Ei sunt Legiunea, căci sunt mulți, o armată așteptând mobilizarea, când Ziua Judecății se va apropia.

Iar vremea aceea e acum. Știe că e adevărat, fiindcă a văzut semnele și a simțit chemarea în el. Dumnezeu i-a vorbit, iar acum el îi va răspunde.

Își pune sacoul și urcă scările înapoi spre lumea modernă, ca un înviat din morți.

Renăscut.

Reînnoit.

Pregătit.

1.

Merriweather a ridicat privirea spre șirul de ecrane.

Ceva nu era în regulă.

A aruncat o privire peste umăr, deși știa că este singur în centrul de control. Toți ceilalți erau la petrecerea organizată în fiecare an pentru angajații din toate departamentele pentru a marca începutul sărbătorilor de Crăciun. Lui Merriweather nu prea îi plăceau petrecerile. Nu obișnuia să bea alcool și nu putea să facă conversație de complezență, așa că se oferea să facă tura de gardă pentru a câștiga niște puncte în fața colegilor de la echipa Flight Ops și a profita un timp de procesorul de mare capacitate, pentru a-și arhiva vastele informații adunate pentru teza de doctorat.

S-a aplecat pe scaun și a întors capul într-o parte, ascultând bâzâitul din hard-drive. Unii oameni ar putea să asculte motorul unei mașini și să-ți spună ce nu este în regulă, alții ar putea să audă o notă greșită într-o simfonie cântată de o orchestră de șaiszeci de instrumentiști, Merriweather se pricepea la computere – și computerul acela cu siguranță scotea un sunet ciudat. Era o poticnire în sunetul de procesare, ca un dinte rupt la roțița unui ceas sau o zgârietură nouă pe unul din discurile 45 clasice pe care le colecționa cu plăcere. Și-a aranjat agitat nodul de la cravată, gândindu-se ce să facă. Spre deosebire de ceilalți tehnicieni de la Centrul Spațial Goddard, Merriweather era de modă veche. Purta cravată zilnic, pantaloni călcați la dungă, ochelari cu ramă de corn și părul pieptănat cu grijă – întocmai precum eroii din copilăria lui, controlorii de trafic aerian din Houston, de prin anii '60 și '70. De asemenea, îi plăceau regulile și ordinea. Nu îi plăcea când lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Un buton apăsat pe tastatură a făcut să dispară screen-saver-ul cu Stâlpii Creației – cea mai faimoasă imagine captată de telescopul Hubble, controlat din acea cameră, aflat pe orbita Pământului, la șase sute de kilometri deasupra capului lui Merriweather. A verificat rapid ultima listă cu rezultatele măsurătorilor telemetrice: temperatură normală, viteză constantă, toate sistemele funcționează, nicio fluctuație în vântul solar, nimic anormal.

A tastat o combinație de comenzi, iar ecranul mare de pe perete a afișat o imagine actualizată a capturilor reflectorului principal. Arăta dâra luminoasă a lui Cosmos-Aztec6, aflat la 13,4 miliarde de ani distanță – cel mai îndepărtat sistem observat vreodată de pe Pământ.

Procesorul s-a poticnit din nou, făcându-l pe Merriweather să tresară, apoi s-a întâmplat ceva ce nu mai văzuse până atunci. O aplicație s-a lansat automat pe desktop-ul lui, o fereastră mare plină cu numere.

— Un virus! a exclamat. Avem un virus!

Niciun răspuns. Nu era nimeni acolo.

Numerele au rămas pe ecran câteva secunde, apoi au dispărut. Merriweather a bătut în tastatură și a scuturat mouse-ul. S-a dat în spate, îndepărtându-și scaunul de birou și împingându-l spre alt panou de lucru. Același lucru: ecran blocat, tastatură blocată. Procesoarele bâzâiau cu înfrigurare, continuând să se alimenteze cu otrava digitală care își găsisese drumul spre sistemul imaculat.

Ecranul principal a pâlpâit, și Merriweather a ridicat privirea. Imaginea începea să se miște și să se dezintegreze. Ceea ce îi blocase accesul prelua în acel moment controlul sistemelor de comandă. Telescopul se mișca.

A băjbăit repede după un telefon, trântind receptorul la poartă, ridicându-l apoi de cablu și apăsând cu putere un buton marcat „Dr. Kinderman – mobil“. Pe ecran, imaginea continua să se deintegreze pe măsură ce telescopul se mișca. A început să audă țârâitul telefonului în ureche. Undeva pe hol, un ton de apel Marimba suna sincronizat cu el.

Merriweather și-a prins receptorul sub bărbie și a încercat fiecare comandă de repornire la care se putea gândi pentru a debloca

tastatura. Nimic. Țârâitul continua să îi sune în ureche. A pus receptorul pe birou și s-a îndreptat în grabă spre ieșire.

Afară, pe coridor, sunetul de Marimba se auzea mai tare. Venea dinspre biroul lui Kinderman. Merriweather a ajuns la ușă, a ciocănit o dată din obișnuință și apoi a deschis-o.

Imaginea biroului l-a șocat complet: sertare răvășite, hârtii peste tot, cărți pe toată podeaua. Mobilul era pe birou. A mai tremurat de câteva ori, vibrând în ton cu soneria, apoi s-a oprit. În tăcerea care s-a lăsat, Merriweather a auzit sunetul codului de urgență venind dispre terminalul lui Kinderman. A înaintat cu grijă prin cameră, mergând cu greu prin munți de hârtie, până când a putut să vadă monitorul. La vederea mesajului, s-a oprit încremenit:

**OMENIREA NU TREBUIE
SĂ PRIVEASCĂ MAI DEPARTE**

2.

Shepherd a tras adânc aer în piept și apoi l-a expirat încet, încercând să nu scoată niciun sunet în timp ce se strecura pe coridorul întunecat, cu arma îndreptată spre unica ușă. Era ușor întredeschisă, iar lemnul crăpat din jurul încuietorii era dovada tuturor dăților când fusese lovită cu piciorul pentru a fi deschisă, pe parcursul anilor. Undeva deasupra lui, vântul de iarnă din Virginia gema prin ferestrele sparte, umplând de șoapte casa abandonată. Afară erau minus două grade, înăuntru probabil era și mai frig, dar el asuda pe sub vesta antiglonț.

S-a oprit la o mică distanță de ușă și s-a sprijinit de perete, pipăind curbura plăcii de rigips și cadrul de lemn al acesteia – nu prea era de folos pentru a opri gloanțele. S-a lăsat pe vine sub nivelul privirii, așa cum fusese învățat, a desfăcut oglinda de la curea și a trecut-o apoi prin cadrul ușii.

Lumina zilei se infiltra înăuntru prin ferestre înalte și înguste, schițând conturul unei camere: o altă ușă pe peretele opus, o masă în mijloc plină ochi cu tot felul de lucruri, un bărbat și o femeie stând chiar în spatele ei.

Pielea parcă s-a strâns pe capul lui Shepard. Ochii bărbatului, încadrați de ochelari de protecție, păreau că se uită drept înspre el. I-a văzut mâna, strângând mai tare fața femeii îngrozite pe care o ținea în fața lui ca pe un scut, și cealaltă mână ridicându-se.

A sărit brusc chiar atunci când sunetul unei împușcături a spart liniștea înghețată, iar gloanțele au răpăit prin peretele pe care se sprijinise. S-a rostogolit într-o altă poziție mai departe pe coridor, și și-a îndreptat arma spre ușă:

— FBI! a strigat. Aruncă arma și ieși încet cu mâinile pe cap! Clădirea e înconjurată.

Nu era adevărat.

Era singurul agent care urmase o pistă considerată falsă, devenită acum de o importanță majoră.

A auzit zgomote venind dinspre cameră, ceva zdrăgănind pe podea și apoi niște pași mergând târșâit. A înaintat ghemuit, cu arma chiar sub linia privirii, cu mâna liberă pe o grenadă de la curea. I-a scos cuiul și a aruncat-o prin cadrul ușii.

Grenada a zornăit pe podea, s-a lovit de piciorul de metal al mesei și apoi a detonat cu o fulgerare pe care Shepherd a văzut-o chiar și cu ochii închiși. Un bubuit ascuțit și pătrunzător a scuturat peretele și într-o secundă a fost în picioare în cameră.

Nu era nimeni acolo. Ușa de pe peretele opus era deshisă.

A alergat repede prin fum, făcând un scurt inventar al mesei din mers: baterii de nouă volți, cuțite pentru cablu, ciocan electric de lipit, bandă adezivă, pungi vacuum de plastic. Material pentru fabricarea de bombe.

O mișcare înțeleaptă ar fi fost să se retragă și să ceară întăriri, dar suspectul credea că e încolțit. Trăsese câteva gloanțe și fugise, chiar și după ce Shepherd se prezentase ca agent FBI. Era disperat, și deci imprevizibil.

Și avea un ostatic.

Dacă Shepherd ar fi așteptat să apară echipajele de poliție, probabil că suspectul ar fi ucis-o pe femeie și ar fi încercat să scape. Însă acum era vulnerabil, cu urechile fiind din cauza unei de explozie a grenadei și ochii neputincioși în întunericul subsolului. Shepherd avea un avantaj, dar era unul mic și nu avea să dureze mai mult de câteva secunde. Trebuia să ia o decizie.

A tras aer în piept și a îndreptat arma dincolo de tocul ușii, intrând apoi în a doua încăpere. Suspectul era în colțul îndepărtat, lipit cu spatele de perete, cu ostatica tot în fața lui, îngrozită.

Shepherd a rămas cu fața la el, pentru a mări eficiența vestei antiglonț, cu arma ținută bine cu ambele mâini, încercând să își fixeze privirea pe trăsăturile suspectului. Cu vederea periferică a înregistrat toate detaliile încăperii: o singură saltea pe podea; o masă joasă într-o parte; un poster de film cu un soare portocaliu roșiatic și un scris alb și crestă fixat cu piuneze pe perete. Gura i s-a uscat în timp ce amintiri îngropate ieșeau la iveală din trecut.

Mirosul umed și rece...

...Același soare pe același poster...

...O cameră exact ca asta.

A încercat să îndepărteze orice gând, să-și mențină privirea pe suspect și mintea concentrată acolo și atunci, dar soarele părea că îl atrage cu o forță gravitațională, ducându-l înapoi în locul atât de întunecat pe care făcuse tot posibilul să-l uite.

Mâna a început să-i tremure. Suspectul striga, dar el nu înțelegea ce spune. Apoi a văzut o mână ridicându-se. Avea ceva în ea. Un fel de buton cu un fir care cobora la bomba legată de gâtul ostaticiei.

În spatele lor, pe perete, soarele ardea ca o prevestire a exploziei ce avea să urmeze. Shepherd a simțit cum se scurge toată energia din el. Nu putea să se controleze. Întreaga lume era concentrată la capătul pistolului său, iar fața suspectului a intrat în vizor împreună cu scrisul de pe poster.

Apocalipsa Acum.

A apăsat pe trăgaci.

S-a pregătit pentru recul – făcea totul instinctiv acum, încercările din atâtea ore în poligonul de tragere i se întipăriseră adânc în minte – și a mai tras o salvă de gloanțe. A văzut o explozie roșie în fața pistolului. Apoi a privit în tăcere cum atât suspectul cât și ostatica se prăbușesc cu încetinitorul pe podea.

În nemișcarea care a urmat, Shepherd a simțit cum se scurge viața din el. Ochii i s-au întors spre soarele topit, mâna i-a alunecat într-o parte, arma cu mâner roșu rămânând agățată de degetul arătător îndoit. Nici măcar nu a simțit când instructorul i-a luat-o din mână și nici nu a observat luminile fluorescente care au început să pâlpească deasupra capului său.

În mintea lui era tot acolo departe, holbându-se la un alt poster de pe un alt perete, în camera în care ea îl găsisese și se salvaseră unul pe celălalt.

— *...Shepherd...!*

Vocea părea să vină de foarte departe.

— SHEPHERD, EȘTI BINE?

Chipul împietrit al agentului special Williams i-a apărut în fața ochilor, acoperind posterul și rupând vraja.

Shepherd a clipit.

A dat din cap.

— Ai făcut niște greșeli de tactică.

El a dat din nou din cap.

— Du-te la Biograph pentru evaluare.

Instructorul de Aplicații Practice i-a dat o palmă zdravănă pe spate și apoi s-a întors spre cei doi actori. Aceștia, deja în picioare, își scoteau din buzunare șervețele umede să se șteargă de vopseaua roșie din pistolul de antrenament al lui Shepherd. Fiecare avea un punct de impact pe frunte, deasupra ochiului. Ambele împușcături mortale.

— Înapoi pe poziții! s-a răstit Williams. Următorul practicant intră în cinci minute.

3.

Shepherd a ieșit din casă, fiind întâmpinat de un vânt tăios sosit direct din Golful Chesapeake, și a luat-o spre Main Street.

Hogan's Alley acoperea zece acri din Baza Marinei din Quantico și era gândită ca un microcosmos al oricărui oraș american – cu propria bancă, farmacie, hotel, benzinărie, în principiu toate instituțiile pe care criminalii le ținteau în lumea reală. În mod normal, întregul oraș răsuna de bâzâitul stațiilor radio, de ordine strigate și de împușcăturile armelor ofițerilor de la FBI, DEA sau alte instituții de menținere a ordinii publice, în timp ce exersau arta implementării tacticilor de luptă în mediul urban. În ziua aceea era aproape pustiu, ca peste tot, fiindcă întreaga bază își înceta activitatea în timpul sărbătorilor de Crăciun. Shepherd a observat cum un Moș Crăciun de pluș atârna la o fereastră de la spălătoria cu plată Coin-Op, legănându-se ca un spânzurat în bătaia vântului care se întetea. Cineva îl împușcase în fund cu o bilă de vopsea: se dusese și spiritul Crăciunului.

S-a zgribulit de frig și a privit din obișnuință cerul nopții. Luceafărul de seară răsărise în vest și, în timp ce îl privea, un stol imens de găște a brăzdat cerul, iar găgâitul lor puternic l-a făcut să se oprească. Strămoșii ar fi înțeles multe din direcția zborului păsărilor și din poziția stelei rătăcitoare pe cer. Dar Shepherd știa că nu este altceva decât natura, iar steaua mișcătoare este de fapt planeta Venus, a cărei strălucire fusese mereu o alinare pentru el, mai ales în nopțile în care se simțise cel mai singur și disperat.

A dat colțul chiar când luminile de pe stradă începeau să pâlpâie ca răspuns la lăsarea nopții. La capătul cartierului, mai multă lumină ajungea pe trotuar dinspre foaierea clădirii Biograph,

numită așa după cinematograful din Chicago în care fusese împușcat John Dillinger pe la mijlocul anilor '30. Marchiza de deasupra intrării făcea reclamă pentru *Manhattan Melodrama*, cu Clark Gable și Myrna Loy, ultimul film pe care îl văzuse John Dillinger. Shepherd a ajuns la casa de bilete fără vânzător și și-a făcut drum spre zona unde ar fi trebuit să se afle foaierea.

Sala de clasă găzduia o sută de studenți așezați în rânduri concentrice în jurul unui ecran mare ce putea fi conectat atât la o varietate de echipamente audio-video pentru predat, cât și la oricare dintre cele șaiszeci și două de camere de supraveghere montate în oraș. În acel moment, imaginea de pe ecran era de la camera din subsol a casei din oraș, cu Shepherd în mijlocul ei, înghețat cu ambele mâini pe arma îndreptată spre trupurile căzute pe podea. Un bărbat în costum negru stătea în fața ecranului, cu capul întors într-o parte, parcă studiind un exponat dintr-o galerie de artă.

— Vezi vreo fantomă pe-acolo, Shepherd? a întrebat el fără să se uite în jur.

— Nu, domnule, eu eram doar... Era o situație-limită.

Bărbatul s-a întors și i-a aruncat lui Shepherd aceeași privire pătrunzătoare pe care o acordase ecranului.

— Toate sunt situații-limită, băiete, fiecare dintre ele.

Agentul special Benjamin Franklin era unul dintre cei doi consilieri de aplicații în teren prezenți mereu la cursurile lui Shepherd, aflați acolo ca să dea o latură practică fiecărei lecții, să răspundă la orice întrebare și să le spună aspiranților cum e cu adevărat în lumea reală. Aparținea aceluia tip de bărbați solizi, cu maxilarul pătrătos, croiți parcă într-o vreme în care bărbații încă le spuneau femeilor *Ma'am*, iar mașinile erau pline de aripi și de crom. Părul lui scurt și blond se rărea și devenea de culoarea cenușii deasupra ochilor de un albastru pal, ca niște cuburi de gheață, care totuși reușeau să transmită căldură atunci când zâmbea, cum era cazul în acele momente.

— Aș vrea să te-ntreb dacă ai trage din nou, în aceeași situație?

Accentul lui tărăgănat din Carolina dădea cuvintelor o eleganță lentă.

Shepherd s-a întors în trecut la succesiunea neclară de acțiuni și la cum apăsase pe trăgaci, cu suspectul în vizor, dar cu persoana greșită ajungând moartă pe podea.

— Nu, domnule.

— Cum ți-ai dat seama de asta?

— Pentru că... Pentru c-am lovit ostaticul.

Franklin a luat-o pe culoar spre el, încheindu-și nasturii de la sacou. La mână îi strălucea ceasul Timex vechi de oțel.

— Dă-ți jos vesta antiglonț, Shepherd, și hai să te plimbi puțin cu mine!

Noaptea părea mai întunecată după strălucirea sălii de clasă, și vântul se întetise. Ridica frunze de pe stradă în fața lui Shepherd, în timp ce el mergea alături de Franklin.

— Cam cu vreo doisprezece ani în urmă, a spus Franklin străpungând cu privirea pădurea întunecată, de parcă ar fi putut vedea anii pierduți printre copaci, făceau parte dintr-o trupă de comando de șase oameni, care investigau o serie de atacuri la bănci de la granița dintre Ohio și Indiana. În fiecare caz, un singur atacator mascat intra val-vârtej într-o bancă mică și izolată, lua un ostatic – mereu o femeie – și amenința că o ucide dacă dă cineva alarma. Era destul de inteligent, pentru că dimensiunea redusă a băncilor însemna că măsurile de securitate nu erau cele mai bune, iar camerele de filmare, cele mai performante. În plus, niciodată nu se lăcomea prea tare, așa că în câteva minute era deja pe drum. Și mereu își lua ostatica cu el, amenințând că dacă aude o singură sirenă o ucide. După cum îți imaginezi, presa locală băgase frica în oameni, dar mai exista o mare îngrijorare: niciunul dintre ostatici nu mai apăruse. Timp de vreo săptămână am trăit cu teamă să nu primim un telefon de la vreun vânător sau vreun om ieșit la plimbare cu câinele care să dea din greșeală peste cadavrul vreunuia dintre ghinionistii clienți ai băncii. Apoi a mai atacat o bancă, a treia într-o lună, și am primit filmări noi.

Franklin i-a îndreptat lui Shepherd pașii dincolo de Hogan's Alley, spre cărarea ce ducea prin pădure la complexul principal de clădiri aflat dincolo de ea.

— Totul se desfășura astfel: femeia intră în bancă și discută cu paznicul; atacatorul intră și dezarmează paznicul distras,

apucă femeia, are loc jaful, și infractorul fuge cu ostatica. Am observat, comparând noile înregistrări video cu fragmentele neclare mai vechi pe care le aveam, că era aceeași femeie de fiecare dată. A rezultat că nu era deloc o ostatică, ci o complice. De-aia nu îi dăduserăm de urmă. Am înștiințat băncile din același stat fără să facem vâlvă, și când au dat altă lovitură zece zile mai târziu în Des Moines, un funcționar a apăsat pe butonul de alarmă și am ajuns la timp să-i ridicăm. Când s-a văzut încercuit, atacatorul a încercat același număr cu ostatica, a spus c-o să o omoare dacă nu primește o mașină și cale liberă. Polițiștii i-au spus doar: „Dă-i înainte, împușc-o!” Toate astea ne aduc înapoi la mica noastră chestiune. Spune-mi, ce știai despre suspect din raportul de informare pentru misiune?

Shepherd și-a îndesat adânc mâinile în buzunare și a încercat să se concentreze pe altceva în afara frigului.

— În raportul de informare se spunea că bărbatul e dat în urmărire în mai multe state ca suspect de terorism. Era considerat un luptător pentru Jihad, antrenat în Afganistan de Al-Qaeda.

— Și din lecturile și studiile tale de caz, teroriștii sau fanaticii religioși tind să se predea ofițerilor unui stat dușman, împotriva cărora ei cred că duc un război sfânt?

— Nu.

— Nu, într-adevăr.

Copacii au părut că se dau la o parte pentru a dezvălui clădirea Quantico Hilton ridicându-se în fața lor, toată numai linii drepte, ferestre înguste și beton. Acolo erau găzduite laboratorul și echipele de investigație care se ocupau de cazuri adevărate, complexe, aflate în desfășurare, nu cele simple, de manual, cu care era Shepherd învățat. Ar fi putut trece ușor drept campusul unui liceu mic din vest, dacă nu ar fi fost pocniturile gloanțelor care se auzeau din pădurea din spatele lor. Probabil că următorul recrut ajunsese în subsol. Shepherd spera că el, sau ea, se va descurca mai bine decât se descurcase el. La auzul împușcăturilor își amintise de toate hârtoagele pe care trebuia să le completeze în camera de informații. Formularele în caz de utilizare a armei erau amănunțite, plictisitoare și în trei exemplare: îi opreau pe recruți să folosească armele fără rost.

— Nu-ți face griji pentru chestiunile administrative, a spus Franklin, aparent citindu-i gândurile. O să aranjez cu agentul Williams. Poți să le completezi și să le predai după aia.

„După ce?” a vrut Shepherd să întrebe, însă Franklin era deja la jumătatea drumului spre ușa de sticlă a clădirii principale.

— Niciodată să nu uiți că ești un ofițer antrenat foarte bine și foarte scump, băiete! În moneda de schimb a legii asta te face un bun de preț pentru Unchiul Sam și o țintă mult-dorită pentru un terorist. Dacă n-apeși pe trăgaci, sunt șanse ca atacatorul să detoneze oricum bomba și vor fi trei cadavre de curățat în clădire în loc de două. Ostaticul moare oricum. Și, având în vedere mica povestioară pe care ți-am spus-o, de unde știi că ostatica era de partea ta?

Au trecut de la noaptea înghețată la strălucirea și căldura clădirii.

— Trebuia să te-ntrebi din capul locului ce făcea femeia aia la lăsatul serii într-o pivniță murdară cu un terorist. Pot înțelege că ești supărat c-ai împușcat pe cineva care ar fi putut să fie nevinovat, îți face cinste, dar nu-ți pierde nopțile din cauza asta. Ai făcut alegerea corectă, Shepherd! Dar trebuie să mai lucrezi la țintă.

Au trecut de panoul de onoare care domina foaierea de sticlă, cu numele fiecărui recrut șef de promoție din 1972 când se deschisese prima dată ușile și până în prezent, scrise cu litere aurii. Shepherd se îndoia că numele său își va găsi cândva locul pe panoul acela. El era cu câțiva ani mai în vârstă decât recruții obișnuiți, ceea ce se cunoștea după scorul de la probele fizice, iar felul cum țintea îl dezamăgea. Lucrurile la care excela nu făceau parte dintre cele cinci domenii care contau la nota finală; nu se gândise nimeni la competențe ca ale lui atunci când fusesse înființat FBI-ul.

Ușa liftului s-a deschis, iar Franklin a pășit înăuntru, a așteptat ca Shepherd să i se alăture și a apăsă pe butonul cu numărul șase. Lui Shepherd i s-a uscat gura. La etajul șase se aflau persoanele cele mai importante.

— Nu poți avea îndoieli pe teren, a spus Franklin, iar vocea sa blândă părea conspirativă între pereții liftului. Pentru că,

dacă eziți într-o astfel de situație, mori, sau, și mai rău, partenerul tău moare, și ajungi să porți asta cu tine toată viața. Lucrurile astea nu sunt în niciun manual, dar eu îți spun cum este, pentru binele tău și al meu – mai ales dacă o să lucrăm împreună.

Ușa s-a deschis cu un fâșâit înainte ca Shepherd să aibă timp să răspundă, iar Franklin a luat-o înainte pe coridorul tăcut, verificându-și ceasul în timp ce trecea prin fața ușilor grele ale birourilor șefilor de subdivizii. Coridorul era împărțit conform gradelor, cel mai mic grad fiind cel mai aproape de lift. Franklin a trecut pe lângă toate, îndreptându-se direct către ușa aflată chiar în capătul culoarului, cu Shepherd la mică distanță în urma lui, simțindu-se iar ca în timpul liceului când era chemat în biroul directorului. Numai că aici directorul era doar cu un rang mai jos de Directorul FBI-ului, acesta la rândul său fiind doar cu un rang mai jos de Președintele Statelor Unite ale Americii. Franklin s-a oprit lângă ușă, și-a mai verificat o dată ceasul și a bătut de două ori deasupra unei plăcuțe pe care scria „Director adjunct”.

În liniștea coridorului bătăile au sunat ca niște împușcături.

— Intră! S-a auzit o voce joasă de cealaltă parte.

Franklin i-a zâmbit, doar că de data asta căldura nu mai era acolo, iar lui Shepherd i-a trecut prin cap că poate și el avea emoții. Apoi a deschis ușa și a intrat.